

Svajonų
ROMANAI

Jausmų egzotika

LYNNE GRAHAM

Paveldėti su sąlyga

/ 2011 sausis-vasaris

*Arogantiški
vyrai*

knygute.lt

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

PAVELDĖTI SU SĄLYGA

Pirmasis
trilogijos "Arogantiški vyrai"
romanas

Versta iš Lynne Graham, The Greek Tycoon's
Disobedient Bride , 2008

© Lynne Graham, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jonas Vitkūnas, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PROLOGAS

Graikų milijardierius Lisandras Metaksis įžengė į prabangų savo puikios jachtos saloną, kur jo jau laukė asmeninių padėjėjų komanda. Buvo pusė aštuonių ryto. Žinodami, kad jų nepaprastai turtingas ir vietoje nenustygstantis darbdavys paprastai pradeda dirbti jau nuo šešių ir retai miega ilgiau nei penkias valandas, visi stengėsi atrodyti žvalūs.

Vyresnysis asmeninis sekretorius Dmitrijus įteikė jam aplanką.

- Tikiuosi, būsite patenkintas, pone.

Prakaulus, tamsokas ir kartu gražus Lisandro veidas dvelkė ryžtu. Jis ištraukė Madrigalo dvaro nuotraukas. Karalienės Elžbietos I laikų rūmus nuo smalsių akių iš visų pusių slėpė tankūs miškai, bet iš oro jie buvo aiškiai matyti. Šį senovinį pastatą jam teko regėti tik mamos vaikystės nuotraukų albumuose. Raiškiose iš lėktuvo darytose nuotraukose galėjai pastebėti, kad per pastaruosius dešimtmečius pastatas smarkiai apiro.

Jis žvelgė vis šalčiau ir griežčiau, nes buvo akivaizdu, kad pastatui reikia didelio remonto.

Stogas pasišiaušęs, plytos aptrupėjusios, o kraigas įtartinai pakrypęs. Bet Gladisė Stiuart vis atsisakydavo parduoti šią nuosavybę jo šviesaus atminimo tėvui Aristidui. Tačiau dabar senoji miršta, ir galima tikėtis, kad jai pasitraukus iš gyvenimo pagaliau bus įmanoma įsigyti rūmus.

Madrigalo dvaras jau daugiau kaip keturis šimtus metų priklausė jo motinos šeimai, bet vėliau finansinės negandos privertė jį parduoti. Laikui bėgant Madrigalo dvaro susigrąžinimas tapo Metaksių garbės reikalu. O šeimos garbė Lisandriui, graikui iki kaulų smegenų, nepaprastai svarbi. Jis garsėjo negailestingumu ir stoti jam skersai kelio buvo pavojinga. Tačiau vienas turtingiausių pasaulio žmonių niekada nepamiršo savo kuklios pradžios, to baisaus pažeminimo, kurį teko iškęsti, kol likimas jam nusišypsojo ir atsiuntė tėvius – Virdžiniją ir Aristidą Metaksius.

Tos neatperkamos skolos pripažinimas kėlė tamsias slegiančias mintis, metančias nerimo šešėlį ant šiaip šaltakraujiško Lisandro veido. Pastarieji įvykiai vertė kuo greičiau išpirkti Virdžinijos tėvoniją, nebeatidėliojant šių ambicingų planų ateičiai. Kad ir kiek tai kainuotų, jis turi nedelsiant atgauti dvarą. Teko niūriai

pripažinti, kad laikas yra gyvybiškai svarbus.

Vidun įėjo nuostabi brunetė, įsisupusi į permatomą skarą, nė kiek neslepiančią stulbinančios figūros. Pirštų galiukais ji švelniai provokuojamai brūkštelėjo jam per ranką.

- Grįžkime į lovą, - kviesdama sušnibždėjo ji.

Lisandras vos pastebimai įsitempė ir nerodydamas jausmų nutęsė:

- Aš užsiėmęs.

Darbuotojai persimetė reikšmingais žvilgsniais. Nė viena moteris neišsilaikydavo greta Lisandro ilgiau nei kelias savaites. Šita meilutė gal dar to nenutuokia, bet ji jau praeitis.

- Dmitrijau, - Lisandras kilstelėjo savo dailiai sušukuotą tamsiaplaukę galvą, - kas nurodė aptvertoje sodo dalyje suręsti polietileno šiltnamius?

Asmeninis sekretorius nejaukiai susiraukęs žingtelėjo priekin ir nuoširdžiai sumišęs pažvelgė į nuotrauką.

- Mmm... ar čia ne dalis Madrigalo dvaro žemių, pone? Prisipažinsiu, nežinau.

Lisandras smerkiamai dėbtelėjo į Dmitrijų ir paliepė tuojau pat konferenciniu telefono ryšiu jį sujungti su Metaksių teisininkais. Jungtinėje Karalystėje reziduojantiems teisininkams ši

diena virto tikra kankyne, paženklinta nuolankiais atsiprašinėjimais. Kilo grėsmė, kad lėks galvos, teks aukotis. Jie pažadėjo imtis skubių veiksmų, bet graikų magnatas liepė kol kas nieko nedaryti. Kai panorės veikti, jis pats nurodys datą ir laiką.

PIRMAS SKYRIUS

-Metaksiai laukia mano mirties. - Irzliame

Gladisės Stiuart žvilgsnyje sublizgo karštingiška neapykanta. - Jie tikri maitvanagiai!

- Na, kad ir kokie būtų plėšrūs, jiems dar teks truputį palaukti, - pamatavusi kraujo spaudimą senajai moteriškei linksmai tarė slaugytoja: - Jūs dar labai stipri.

- Daryk, kas priklauso, ir nesikišk į asmeninį pokalbį! - pagiežingai sušnypštė ligonė, laibais pirštais gniauždama antklodę. - Aš sakiau anūkei. Ofelija... kur tu? Ofelija?

Jauna neįprastai šviesių mėlynų akių moteris lankstė nuvilktą patalynę. Atsiprašydama žvilgtelėjo į slaugytoją ir priėjo arčiau. Ji buvo neaukšta, vilkėjo dukslų megztinį ir kelnes, kurie neišryškino jos liekno liemens. Prinoku-

sių kviečių spalvos plaukai buvo surišti paprasta sodininko virvele. Bet niekas negalėjo paslėpti jos grožio.

- Aš čia, - tarė ji senelei, tiriamai žvelgdama į pikto apmaudo surakintas lūpas.

- Jei būtum deramai pasistengusi, jau prieš kelerius metus būtum ištekėjusi! - karčiai ir smerkiamai murmėjo Gladisė Stiuart. - Tavo motina buvo visiška kvaiša, bet nors išmanė, kaip pasinaudoti savo išvaizda!

Ofelija, kuri buvo vienišė, nes pati taip pasirinko ir to norėjo, nepalankiai vertino velionės motinos meilę savo atvaizdui ir vos nenusipurtė. Jai labiau patiko patogūs drabužiai ir grynas oras.

- Deja, iš to jai nebuvo daug laimės...

- Aš nepaliaudama prisiekinėjau, kad Metaksiai sumokės, ir... klausykis, aš dar nebaigiau!
- Liesi pirštai konvulsyviai sugniaužė ploną Ofelijos riešą, priversdami pasilenkti. - Tu gal dar sulauksi, kol Lisandras Metaksis pats pasibels į šitas duris!

Buvo matyti, kad tokia mažai tikėtina prielaida Ofelijai nepadarė įspūdžio; kodėl mergišius milijardierius, garsėjantis savo milžiniškoje malonumų jachtoje vežiojamu lyg ir hare-

mu, turėtų jos siekti.

- Ko jam čia gali prireikti?

- Ogi šito namo. Jei turėsi jį, - patenkinta Gladisė sušvokštė anūkei į ausį, - pažadu, jis visas tavo viltis ir svajones pavers tikrove.

Niršus įsitikinimas, su kuriuo buvo išstartas paskutinis teiginys, prikaustė Ofelijos dėmesį prie senelės. Sumišimą jaunosios moters akyse pakeitė besiskleidžianti viltis.

- Ar tu kalbi apie... Molę? - trūkčiojamai sušnibždėjo ji.

Tvirtai žinodama, kad dabar Ofelija gaudys kiekvieną jos žodį, Gladisė nususuko, kiekvienas kaulėto veido bruožas pergalingai švytėjo.

- Man žinoti, tau spėlioti. Bet jeigu vykdysi savo pareigą man ir žaisi teisingai, nenusiviksi.

- Seniai svajoju išsiaiškinti, kur mano sesuo, - tvirtai tarė Ofelija. - Man tai būtų už viską svarbiausia.

Gulinti moteris šiurkščiai nusijuokė:

- Tu visada buvai sentimentali kvailė!

Tylus beldimas į duris pranešė, kad atvyko vikaras.

- Pabandykite šiek tiek pailsėti, kol galite, - prislopinusi balsą paragino Ofeliją slaugytoja. Ši linktelėjo, susukusi paėmė patalynę ir pasi-

sveikindama šyptelėjo vikarui. Šis buvo geras žmogus, nuolat lankė senelę ir kantriai kentė jos pagiežingų skundų papliūpas.

- Tik veltui gaištate laiką, - rūgščiai tarstelėjo Gladisė dvasiškam tėvui. - Tai jūsų bažnyčia nepaliksiu nė skatiko!

Ofelija stebėjosi, kad senelė dar gali kalbėti lyg būtų turtinga, nors iš tiesų buvo iki ausų paskendusi skolose. Žinoma, Gladisė Stiuart niekada nepripažintų šios gėdingos tiesos; ji buvo lyg apsėsta pinigų, socialinės padėties ir išoriškumo. Vis dėlto Madrigalo dvaras, karalienės Elžbietos laikų rūmai, kuriuos nupirkti Gladisė Stiuart įtikino savo velionį vyrą, be remonto apgailėtinai nyko. Jau dešimtmečius viskas buvo apleista, stogas prakiuręs, drėgmė sunkėsi į sienas, o didumą valdos baigė pasiglemžti gamta. Leisti gražiam senam pastatui pražūti ir neparduoti jo vėl Metaksių šeimai buvo jos keršto dalis.

Pro laiptinės langą Ofelija matė toli, ne tik vingrius dvaro parkus ir sodus. Beveik visos apylinkės dabar priklausė Lisandruui Metaksiui, graikų laivybos magnatui. Jo tėvas buvo turtingas, bet sūnus ir įpėdinis turėjo Mido prisi-
lietimo dovaną ir sukaupė milijardus. Kalbant apie taškymąsi grynaisiais, niekam nepavyk-

davo geriau nei Lisandrui Metaksiui. Vos paskelbus apie kokios nors nuosavybės pardavimą, jis žaibiškai ją nupirkdavo už tokią kainą, kurios niekas kitas negalėdavo suderėti. Prieš trisdešimt su trupučiu metų šiose apylinkėse Metaksiai teturėjo tik sargo namelį prie įvažiuojamojo keliuko. Dabar dauguma vietos ūkių ir pusė kaimo kotedžų priklauso jiems.

Madrigalo dvaras buvo nedidukė nepriklausoma sala Metaksių valdomos bendruomenės vidury, ir visai netrukus (juk Gladisė Stiuart jau miršta) Lisandras Metaksis užvaldys ir nuostabius senuosius rūmus. *Niekas jo nesusabdys*, – liūdnai pagalvojo Ofelija. Net jei senelė paliks jai dalį dvaro, nors tai dar neaišku, nepakeliama neapmokėtų sąskaitų ir žlugdančių įsipareigojimų našta vers kuo greičiau parduoti namą ir sodus bei parkus. Ofelija tik vylėsi ir meldė, kad atėjus tai dienai Lisandras Metaksis leistų jai ilgam išsinuomoti mūrine tvora aptvertą sodą. Juk jis gana atokiai nuo rūmų ir turi atskirą keliuką.

Sukrovusi atsineštą patalynę į skalbyklę, Ofelija užsimovė guminius aulinius ir išėjo laukan. Ji retai miegodavo dieną ir buvo įsitikinusi, kad net dvidešimt minučių padirbėjus gryname ore galima susigrąžinti jėgas. Lyginant

su visais kitais žemės plotais, kurių ji viena nepajėgė prižiūrėti, aptvertasis sodas buvo stačiai grožio ir tvarkos oazė. Kruopščiai prižiūrimose lysvėse ji augino retus daugiamečius augalus, kuriuos ketino panaudoti savo smulkiajam verslui. Ir nors jau dabar turėjo nuolatinių vietos klientų, vis dar negalėjo pasiryžti samdyti pagalbininkų.

Pusvalandį paplušėjusi ji nenoromis grįžo vidun. Nuspypė aulinius ir nutipeno į kiek mistišką senovinę virtuvę. Čia stovinti viryklė, įrengta dvidešimto amžiaus trečiame dešimtmetyje, skleidė malonią šilumą ir buvo pats moderniausias daiktas visoje patalpoje.

- Laba diena, Ofelija, - manieringai pasilabino Hadokas. Jo įmantrumui neprilygo niekas.

- Labas, Hadokai, - atsakė Ofelija.

- Arbatos metas, arbatos metas! - pranešė jai Hadokas, žygiuodamas lakta pirmyn ir atgal.

Ofelija suprato užuominą ir padavė papūgai žemės riešutą. Ji buvo labai prisirišusi prie šio paukščio, kuriam buvo jau beveik šešiasdešimt metų.

- Hadokas gerutis! Hadokas gerutis! - pareiškė savo nuomonę paukštis.

Žinodama, kaip jis mėgsta švelnumą, Ofelija paglostė plunksnuotą galvutę ir paglamonėjo paukštį.

Akmenimis išklotame koridoriuje pasigirdo pažįstami žingsniai. Virtuvėn įžengė Pamela Arnold, trumpai apsikirpusi rausvaplaukė gyvų rudų akių moteris, artėjanti prie trisdešimties.

- Jums jau tikrai reikia vyriškio, kad galėtumėte prisiglausti ir turėtumėte su kuo pabūti kartu.

- Dėkui už patarimą, bet dar nejuočiu tokios būtinybės.

Tiesą sakant, Ofelija visai nejuokavo, nes, išskyrus seniai mirusį senelį, jos gyvenime vyrai kėlė tik rūpesčius, širdies skausmą ir nusivylimą. Tėvas išėjo iš namų, kai ji dar buvo visai maža. O sukūręs naują šeimą jis visai pamiršo Ofeliją. Motina susitikinėdavo su vyrais, kurie apgaule viliodavo iš jos pinigus, mušdavo ją ir būdavo neištikimi. Ofelijos pirmoji meilė paskleidė apie ją paskalas, dėl kurių mokykloje iš jos buvo žiauriai tyčiojamosi.

- Oi, ne!.. Ar vėl reikės valgyti? - sunkiai atsiduso Ofelija, matydama, kaip šeiminkė deda ant nušveisto pušinio stalo troškintuvą. - Turėčiau neleisti, kad ir vėl...

- Kodėl ne? Juk jau esate nusivariusi nuo kojų, - nukirto Pamela. - Be to, esate geriausia mano draugė, ir nors man nepatinka, kaip aukojate, noriu kiek galėdama padėti.

Ofelija nepritariamai kilstelėjo antakį:

- Aš nesiaukaju.

- Aukoja, ir dar tokiai tikrai nemaloniai poniai. Bet aš užsičiaupiu ir daugiau neištarsiu nė vieno nepagarbaus žodžio.

- Senelė finansiškai rėmė mano motiną ir įsileido į savo namus, kai aš jų neturėjau. O juk galėjo nekreipti į mus dėmesio.

Ofelija nieko nebesakė, nes šiurkštus Gladisės Stiuart būdas tikrai buvo atstumiantis. Tvirta moteris, prasimušusi iš skurdžiausių sluoksnių ir įveikusi griežtą britų socialinę sistemą bei ištekėjusi už kilmingo vyro, niekada nebuvo iš tų, kurie atsuka kitą skruostą. Bet galiausiai pakako vienintelio, bet labai rimto nusivylimo, kuris nepataisomai apnuodijo niūrų Gladisės būdą ir, galima sakyti, sunaikino daug trapesnę būtybę, Ofelijos motiną Keitę.

Nors visa tai vyko daugiau nei prieš trisdešimt metų, šeimoje įsigalėjęs pyktis, kartėlis, skausmas ir pažeminimas paliko Ofelijos gyvenime neišdildomas žymes....